

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Udrag fra Eneste Barn (DK)

Citation: Blicher, Steen Steensen: "Noveller", i Blicher, Steen Steensen: *Noveller*, udg. af Esther Kielberg ; Henrik Ljungberg , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1991, s. 222. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-blic03val-shoot-idm140515387661168.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Noveller

Da jeg i Aaret 1815 var i Kjøbenhavn, befandt jeg mig en Dag hos hiin Ven, hvem jeg i min Fortælling »Eva« har omtalt. - Der ringes, der aabnes, og med en dyb men skoleret Neien indtræder et, efter Udseende, lidt meer end midaldrende Fruentimmer. Hendes hele Dragt mindede om den Talemaade: »at slide Silke af Armod.« Hatten havde Huller og Kjolen ligesaa, hvorvel de vare smaae, og skjødeslost sammenræmpede. Paa venstre Haands næstmindste Finger saaes en simpel Ring, der snarere kunde være Messing end Guld. I den hoire Haand holdt hun en Parasol, der vist længe havde overlevet sine skjøne Dage, ligesom Bærerinden, hvis lange, magre og blege Ansigt passede godt til hele Dragten.- Naar man kommer i Berørelse med en Bekjendt ville Øjne instinctmæssigt søge Øjne. Men af hendes var ej engang den underste Halvdeel at see; de ubevægede Ojenlaage lukkede for Sjælens Vinduer - jeg mener Stenene, disse trinde Glughuller. - Hun havde været temmelig høj, men var nu sunken lidt; hun var rundrygget. Naar hun talte rettede hun sig vel; men sank derpaa atter sammen. - Hun tiggede; man hørte: det var schematisk, lært udenad. Een, endnu ikke aldeles neddæmpet Hoffærdighed robede sig baade i Tale og Legemsstilling. »Jeg har vist nok ikke den Ære at kjende Dem personlig, min Herre!« sagde hun, »og de kjender vist heller ikke mig; men de kan troe mig: jeg har seet bedre Dage, end disse« - et svagt Skuldertræk bekræftede det. - »Man har sagt mig: de var en ædeltænkende Mand; og saa fordrister jeg mig at anmode dem om en Understøttelse - efter eget Behag - til Huusleje.« - Han tog et Par Skridt hen mod Skriverspulten; men vendte sig pludselig om imod hende, med det Spørgsmaal: »Deres Navn? Madam!«- Hun skuddrede, bøjede Hovedet, og trak Laagene heelt ned over Oinene - medens hun svarede langsomt, og i en Spogelsetone: »Mit Navn? - det har jeg for lang Tid siden tabt - og nu har jeg næsten glemt det - ligesom den øvrige Verden mig. Jeg har vel faaet et 223 Andet; men det tilhører en talrig Familie - det hedder: *Sorgognød*.« - Her tørte hun sine - tørre Øine. - - Smith gav hende, uden videre Examination nogle Sedler. Hun neiede, rettede sig igjen, og gik.